

Súd: Okresný súd Žiar nad Hronom
Spisová značka: 4T/68/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6424010520
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Medveď
ECLI: ECLI:SK:OSZH:2025:6424010520.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žiar nad Hronom v konaní pred samosudcom JUDr. Jozefom Medveďom, na hlavnom pojednávaní dňa 5.11.2025, v trestnej veci proti obž. A. B., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, takto

rozhodol:

Obžalovaný A. B., nar. X.X.XXXX vo Zvolene, trvale bytom C. XXX,

uznáva sa za vinného, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasledujúcich Zákona o rodine číslo 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť vyživovať svoje dieťa mal. D. B. B., nar. XXXX, pričom táto povinnosť mu bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27P 10/2020, zo dňa 19.05.2020, právoplatným dňa 02.06.2020, na základe ktorého bol zaviazaný prispievať na výživu mal. D. B. B., nar. XXXX, výživným vo výške 150,- € mesačne, z ktorého 50,- € predstavujú náklady na škôlku, splatným vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky E. A., nar. XXXX, avšak obvinený si túto povinnosť v mieste bydliska a na miestach kde sa zdržiaval riadne a včas neplnil od mesiaca február 2023 do 18.2.2024, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.387,- €,

t e d a

- najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného,

č í m s p á c h a l

- prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona.

Z a t o s a o d s u d z u j e :

Podľa § 207 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. j/ Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. určuje skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 50 ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému ukladá povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zameškané výživné v sume 1.387,-Eur k rukám matky mal. dieťaťa E. A., nar. XX.X.XXXX, bytom F. G. H., G. A. I. XX/XXX.

o d ô v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom podala na tunajšom súde dňa 27.9.2024 obžalobu sp. zn. 1 Pv 223/23/6613-6 zo dňa 26.9.2024 na obv. A. B., nar. X.X.XXXX vo Zvolene, pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že hoci mu z ustanovenia § 62 a nasledujúcich Zákona o rodine číslo 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov vyplýva povinnosť vyživovať svoje dieťa mal. D. B. B., nar. XXXX, pričom táto povinnosť mu bola deklarovaná rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27P 10/2020, zo dňa 19.05.2020, právoplatným dňa 02.06.2020, na základe ktorého bol zaviazaný prispievať na výživu mal. D. B. B., nar. XXXX, výživným vo výške 150,- € mesačne, z ktorého 50,- € predstavujú náklady na škôlku, splatným vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky E. A., nar. XXXX, avšak obvinený si túto povinnosť v mieste bydliska a na miestach kde sa zdržiaval riadne a včas neplnil od mesiaca február 2023 do mesiaca február 2024, čím mu vznikol dlh na výživnom vo výške 1.950,- €.

Samosudca Okresného súdu Žiar nad Hronom vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B.; výsluchom svedkyne E. A., ako aj prečítaním listinných dôkazov nachádzajúcich sa v súdnom spise a spisov tunajšieho súdu sp. zn. 25P/28/2024, 27P/10/2020, podľa § 269 Tr. poriadku.

Obžalovaný A. B. na hlavnom pojednávaní po zákonomnom poučení o svojich právach v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku vyhlásil, že sa cíti byť nevinný. Vypovedal, že nesúhlasí s výškou dlhu tých 1.950,-Eur, lebo navrhovateľka tam uvádza 13 mesiacov, lenže s navrhovateľkou sa rozišli 15.2. a za mesiac február 2024 jej výživné doplácal podľa rozsudku 25P/28/2024. Rozišli sa 15.2.2023 a podľa rozsudku jej doplácal výživné od 19.2.2024. Podľa toho mu to vychádza 12 mesiacov. Zameškané výživné mal podľa rozsudku stanovené zaplatiť vo výške 234,50,-Eur do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu. Nevie z čoho to sudca vypočítal. Podľa rozsudku 27P/10/2020 mal súdom stanovené platiť 150,-Eur mesačne, z čoho 50,-Eur činí náklady na škôlku. Maloletý ale prestal navštevovať škôlku v júni 2023, čiže podľa toho by mal platiť len 100,-Eur, tak mu to vychádza za 7 mesiacov ďalších 350,-Eur menej čo mal zaplatiť navrhovateľke. Ďalej sa podieľal na maloletého čo sa týka družiny a ZUŠ vo výške 315,-Eur, čo už navštevoval školu. To sa platilo polročne po 75,-Eur za prvý polrok a potom v januári 2024 sa platila ZUŠ v sume 90,-Eur. Čiže maloletý mal za celý rok zaplatenú družinu i ZUŠ. To bolo platené cez jeho bankový účet priamo na účet školy. Tiež sa podieľal na starostlivosti o maloletého. Dobíjal mu v škole stravovaciu kartu, čo tvorilo 36,-Eur, kupoval mu veci do školy ako aj otepľovačky, korčule, to spravilo 242,-Eur. Kupovala sa aj školská taška za 90,-Eur dňa 20.6.2023, vodové farby, nožnice, lepidlo, zošity, to činilo dokopy 61,-Eur. Tiež oblečenie – pulóver, nohavice, čo činilo 34,-Eur, korčule 20,-Eur a otepľovačky 31,-Eur, teda dokopy to bolo tých 242,-Eur. Zaplatil v škole ZRPŠ 50,-Eur, to platil na rodičovskom združení učiteľke priamo do ruky. Ďalej navrhovateľke v mesiacoch október, november, december 2023, január a február 2024 poslal o 100,-Eur navyše. To je ďalších 500,-Eur mínus. Navrhovateľka robila v Planeo na zmeny, krátky a dlhý týždeň, čo vychádzalo, že polovicu mesiaca s deťmi trávil čas on. Dlhý týždeň robila od 8. rána do 8. večer a domov chodila o pol 9-tej, to bolo polovičku mesiaca. To bolo tak, že 2 dni robila a 2 dni alebo tri dni mala voľno. Každé ráno vozil deti do školy. Keď ona bola v robote, tak chodil do školy pre deti on. Predstavovalo to jeho náklady navyše, čo bolo 10 km každé ráno, teda 200 km robil mesačne navyše. Keď odpočíta prázdniny, tak to bolo 2.400 km, pri spotrebe 7 litrov, to vychádza nejakých 235,-Eur a za to mu navrhovateľka neprispievala. Staral sa tiež o chod domácnosti, kde kupoval veci, uhlie, drevo, čo bolo 807,-Eur. V tom období februára 2023 až februára 2024 bývali v spoločnej domácnosti v rodinnom dome na C. XXX. Mali vlastne spoločnú domácnosť do marca 2024, čiže starostlivosť čo sa týka maloletého a ešte sa staral o jej maloletú dcéru. Mali dohodu, že čo sa týka nákladov na bývanie, hypotéky, stavebného sporenia, elektriny, to si delili na polovicu. To jej posielal a k tomu jej vždycky dával navyše nejaké peniaze. Súčasťou platieb bola i sušička a internet. Keď mu povedala, že maloletý niečo potrebuje, tak jej vždycky poslal nejaké peniaze a napísal to do poznámky alebo proste poslal peniaze navyše. Keď si to všetko spočíta, tak to činí spolu 880,-Eur navyše. V tom čase mali každý oddelenú chladničku a každý si kupoval sám, teda spoločné nákupy nerobili. Keď sa staral o deti, tak robil nákupy on a keď ich mala navrhovateľka, tak sa starala o deti ona. Tiež chodili spolu po výletoch, napr. vo J. A., J. K., J. E., J. F. vo zveroparku. Niekedy brával aj poškodenú dcéru a raz bola s nimi aj poškodená, keď boli vo wellness v Turčianskych Tepliciach. Na

otázku či z toho vyčísleného dlhu 1.950,-Eur uznáva nejakú čiastku, že nebola zaplatená, sa vyjadril, že nie. V tom čase bol zamestnaný vo firme Autotechna Baránek, s.r.o. a jeho príjem bol 1.100,-Eur. Je pravda, že inicioval civilné konanie ohľadne toho obdobia, kde mu to prvostupňový súd zamietol, avšak podal odvolanie na Krajský súd do Žiliny. Na otázku prečo keď označil platby ako hypotéka, elektrina, internet či sušička, neoznačil aj platby za výživné, uviedol, že to je jeho chyba, že to tam neoznačil. Čo sa týka nákupov na stravu, ktoré uvádzala navrhovateľka, že mal 40,-Eur, tak tam vlastne dokladoval len to čo platil kartou, ale nákupy robil väčšinou v hotovosti, ktoré nemal ako dokladovať. Náklady boli teda vyššie ako 40,-Eur za mesiac. Poistky za dom čo navrhovateľka tvrdí, že neboli zaplatené, tak tieto jej posielal každý štvrtrok.

Svedkyňa oprávnená E. A. na hlavnom pojednávaní vypovedala, že sa obžalovaným rozišli 10. februára 2023, kde následne na to ten daný mesiac chcela, aby jej platil výživné na maloletého. Bývali v rodinnom dome, ktorý majú v podielovom spoluvlastníctve na polovicu. Na začiatku spísali dohodu, že obžalovaný si prerobí spodok domu a ona vrch a budú takto žiť, keďže majú spoločný dom a nemajú ťarchu na krku. K tomu ale nedošlo, takže mali zatiaľ rozdelenú kuchyňu, špajzu. Obžalovaný spával v detskej izbe a ona s mal. synom v spálni, takže vlastne bývali na opačných stranách domu. Potraviny a všetky ostatné veci mali rozdelené. Aj keď mali to konanie na krajskom súde, tak napr. zo strany obžalovaného tam on uvádzal, že prispieval na stravu v apríli 88,-Eur a ona 540,-Eur, kde vidno ten značný rozdiel. Obžalovaný sa stravoval v robote a na daný víkend, keď mal maloletého, kúpil nejaké jogurty, šunku, kaiserky, čo by do tej sumy možno ešte bolo. Spoločne v tomto období nehospodárili, iba uhrádzali náklady, čo sa týkalo nákladov na nehnuteľnosť. Tieto náklady boli 466,66,-Eur hypotéka z jej účtu v XXXXXXXX, 275,-Eur C. I. I. z účtu obžalovaného, čo mali na prerábku domu. Potom sa platila 110,-Eur mesačne elektrina, ktorú platili na polovicu – 55,-Eur jej obž. posielal a 55,-Eur platila ona. Voda a smeti boli raz ročne, tiež na polovicu, poistka štvrtročne, čo jej poslednú platbu asi za september neposlal. Z hľadiska platenia výživného za to obdobie od februára 2023 nedošlo zo strany obžalovaného ku žiadnej platbe. Nedával jej žiadne peniaze. Za celú dobu, ani keď spolu žili a tvorili pár, ani keď spolu nežili, jej nedal nikdy v živote peniaze do ruky, ani euro. Aj keď spolu tvorili pár, tak vždycky išlo všetko cez účty, tak bolo to zdokladované. Nevie o tom, že by obžalovaný maloletému išiel nakúpiť oblečenie alebo by napr. nakúpil do chladničky alebo by sa inak podieľal na výžive dieťaťa. Nejaký spoločný nákup nerobili ani raz. Čo sa týka toho vozenia ráno do školy, tak obžalovaný v tom čase išiel do práce, robil v D. J., čo je nejaké 2,5 km hore do školy. Takže on ráno zanesol deti do školy a išiel do roboty. Ona v tom čase robila v Planeo a jej pracovná zmena začínala o pol deviatej. Tam boli dohodnuté, že s tým, že on ide do roboty, tak vozí deti do školy. Nie vždy ich vozil zo školy, iba ráno keď išiel do roboty, tak ich zanesol do školy. Nedá sa povedať, že to mal celú tú cestu náklady. Čo sa týka obžalovaným uvádzaných nákladov na kúpu vecí, ako korčule, otepľovačky a pod., tak syn jej povedal, že korčule má od kamarátky. Čo sa týka školskej tašky, tú kupovala obžalovaného mama malému k narodeninám. Obž. kupoval do školy nejaké zošity, dosky, lebo tam jej mal vtedy poslať 30,-Eur, ale mu hovorila, že neposielaj, aby za to kúpil malému nejaké školské potreby, čo mu ešte chýbalo. Čo sa týka oblečenia, tak všetko hradila ona. Raz jej obž. poslal 30,-Eur, lebo malému kupovala taký drahší kabátik s čiapkou, čo vychádzalo asi 68,-Eur. To aj doložila, to bol asi máj, kupovala mu to na narodeniny. Je pravda, že obžalovaný zaplatil ZUŠ a družinu, čo ale nebolo k jej rukám, nebolo to výživné na maloletého, ale nad rámec. Žiadne z tých platieb neuznáva ako výživné, lebo obžalovanému neraz povedala, aby výživné na maloletého platil. Vždycky sa jej vysmial do tváre, že to nemá ako dosvedčiť aj keby to podávala na políciu, že výživné neplatí, lebo jej posielala peniaze na účet. Keď mu povedala, že jej posielala peniaze na hypotéku, stavebné, internet a iné náklady čo mali, tak odvtedy začal dávať do poznámky „D.“ a potom dával aj na KS vyčíslenie, že posielal akože nejaké peniaze na maloletého, ale výživné neplatil. Ešte predtým ako podávala trestné oznámenie, chcela sa s ním dohodnúť mimo trestného konania, aby mu nejakou neublížila, kedy jej oznámil len jednou správou, že on to už rieši. A riešil to tým, že to podal na súd. Pokiaľ obžalovaný uvádzal starostlivosť o maloletého, tak prečo napr. s ním nebol nikdy na OČR. Vždycky mala ujmu na príjme len ona, obžalovaný s maloletým nikdy nezostal doma, keď bol chorý. Jej tiež potom chýbali peniaze, keďže sa stará ešte o maloletú dcéru z predchádzajúceho vzťahu. Ona pracovala v Planeu, takže tiež mala náklady na pohonné hmoty a minimálne trojnásobné náklady na stravu ako obžalovaný. Čo sa týka stravovacej karty v škole, tú maloletému platili spoločne, raz ju dobil obžalovaný, raz ona. To boli platby tak po 8 až 10 Eur. To ani nerátala, lebo to je vlastne Breyky karta, kde má mlieko zadarmo a iba keď si chce kúpiť napr. ochutené, kakao a pod., tak sa za to platí. Maloletý nastúpil do školy v septembri 2023, predtým chodil do predškolskej. O tom, že by obžalovaný platil za ZRPŠ nemá vedomosť, nech o tom dá papier, lebo ona platila 25,-Eur synovi aj dcére. Pokiaľ obžalovaný uvádzal, že jej posielal za mesiace október, november, december 2023, január a február 2024 navyše o 100,-Eur,

tak to nie je pravdou, nezaplatil jej nič navyše. Neznížila sa ani hypotéka, ani stavebné. Tie mesačné pravidelné platby boli hypotéka, stavebné, elektrina, sušička, internet, telefón, tiež platila poisťku na deti. Telefón bol 35,-Eur mesačne, ktorý si zobrala na paušál a tento jej chcel obžalovaný platiť, s tým ako narodeninový darček. Výšku týchto jednotlivých platieb rozpisovala za každý mesiac do spisu v konaní ohľadne návrhu, ktorý podával obžalovaný v civilnom konaní.

Na podklade listinných dôkazov mal súd preukázané, že obžalovaný A. B. je otcom mal. dieťaťa D. B. B., nar. XX.X.XXXX. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27P/10/2020 zo dňa 19.5.2019, právoplatným dňa 2.6.2020 bol maloletý na základe schválenej rodičovskej dohody zverený do osobnej starostlivosti matky E. A., nar. XX.X.XXXX, ktorá je tiež oprávnená maloletého zastupovať a spravovať jeho majetok v bežných veciach. Otec sa zaviazal prispievať na výživu mal. dieťaťa výživným vo výške 150,-Eur mesačne, z ktorého 50,-Eur predstavujú náklady na škôlku, splatným vždy do 10. dňa v mesiaci vopred k rukám matky mal. dieťaťa, počnúc od vykonateľnosti rozsudku. Zároveň bol upravený styk otca s maloletým, a to každý párny týždeň v mesiaci od piatka od 16.00 hod. do nedele 18.00 hod., počas vianočných sviatkov v nepárnom roku od 23.12. od 16.00 hod. do 27.12. do 18.00 hod., počas letných prázdnin v bežnom roku od 15.7. od 17.00 hod. do 31.7. do 18.00 hod. s tým, že otec si v stanovenom čase dieťa prevezme v bydlisku matky a v stanovenom čase ho odovzdá taktiež v bydlisku matky po skončení styku.

V súlade s ust. § 278 ods. 2 Tr. por. súd pri svojom rozhodovaní prihliadal len na skutočnosti, ktoré boli prebraté na hlavnom pojednávaní a opieral sa o dôkazy na hlavnom pojednávaní vykonané. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný A. B. sa dopustil skutku tak ako je uvedený vo výroku o vine tohto rozsudku. Trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona sa dopustí ten, kto najmenej dva mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného. Ide o trestný čin, ktorý má charakter pokračovacieho trestného činu s prvkami hromadného trestného činu. Z hľadiska subjektívnej stránky sa možno tohto trestného činu dopustiť úmyselným i nebanlivostným zavinením. Podľa § 122 ods. 13 Tr. zák., ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, ide v prípade trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu. Vyživovacia povinnosť obžalovaného vyplýva z ust. § 62 a nasl. Zákona o rodine, v zmysle ktorého plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť, ktorá trvá do času, kým deti nie sú schopné samé sa živiť. Podľa ust. § 75 ods. 1 Zákona o rodine sa pri určení výživného prihliadla na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného.

V predmetnej veci sa obžalovanému kladie za vinu úmyselné neplnenie vyživovacej povinnosti k mal. dieťaťu v období od mesiaca február 2023 do mesiaca február 2024, kedy výživné bolo určené rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 27P/10/2020 vo výške 150,-Eur mesačne, takže za uvedené obdobie mal obžalovanému vzniknúť dlh na výživnom vo výške 1.950 eur (150 eur x 13 mesiacov). Obžalovaný v podstate vypovedal, že si vyživovaciu povinnosť plnil a podľa neho nemá za spomínané obdobie žiadny nedoplatok na výživnom. Uvádza, že v tomto období žili s matkou dieťaťa a mal. synom v spoločnom mieste bydliska a okrem platenia nákladov bývania sa podieľal i na starostlivosti o dieťa, vozil ho do školy, prispieval na stravu, školské potreby, poplatky do školy a podobne. Podľa výpovede svedkyne – matky mal. dieťaťa E. A. je síce pravda, že v tom čase žili spolu s obžalovaným v rodinnom dome v C. L. XXX, avšak iba z toho dôvodu, že tento dom predtým nadobudli do podielového spoluvlastníctva, keď ešte spolu tvorili pár a majú na tento dom hypotéku i úver zo Stavebnej sporiteľne. V uvedenom období už však nežili ako partneri, nevedli spoločnú domácnosť, spoločne nehospodárili, mali oddelené izby, chladničky, každý si uhrádzal svoje náklady, okrem platieb súvisiacich s bývaním tzn. hypotéky, stavebného úveru, elektriny a iných splátok ako sušička, internet či telefón. Tam mali dohodu, že tieto náklady budú uhrádzať na polovicu. Tieto platby realizovala matka dieťaťa zo svojho účtu a obžalovaný jej z jeho účtu na tieto náklady zasielal peňažné prostriedky. Na mal. syna jej však žiadne výživné v tomto čase neplatil, hoci ho na to upozorňovala. V tejto súvislosti súd na základe spisu sp. zn. 25P/79/2024 zistil, že otec dieťaťa (obžalovaný) sa návrhom podaným

na tunajšom súde dňa 24.5.2024 domáhal spätného zrušenia vyživovacej povinnosti voči mal. D. B. B. za uplynulé obdobie od 1.2.2023 do 19.2.2024, ktorá bola určená rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 27P/10/2020-62 zo dňa 19.5.2020. Rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 25P/79/2024-197 zo dňa 13.11.2024 bol návrh na zrušenie vyživovacej povinnosti obžalovaného ako otca mal. dieťaťa D. B. B., spätne za obdobie od 1.2.2023 do 19.2.2024 zamietnutý ako nedôvodný. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 2.4.2025 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13CoP/23/2025 zo dňa 5.3.2025, ktorým bol po odvolaní obžalovaného potvrdený rozsudok prvostupňového súdu v celom rozsahu.

Z odôvodnenia uvedených rozsudkov OS Žiar nad Hronom a KS v Žiline v zásade vyplýva, že keďže Zákon o rodine hovorí o „plnení vyživovacej povinnosti“ ako o zákonnej povinnosti rodičov, je vždy potrebné pri jej zániku inak než smrťou oprávneného alebo povinného obrátiť sa na súd s návrhom na jej zrušenie. Uvedené platí, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdnym rozhodnutím a nastal právny stav, kedy je dieťa schopné samo sa živiť. Pokiaľ však nastal právny stav, ktorým došlo k obnoveniu partnerského spoluzitia, spoločnej starostlivosti o potreby maloletého dieťaťa a celkovej starostlivosti o domácnosť, v takomto prípade sa rozhodnutie o úprave práv a povinností v zmysle § 36 Zákona o rodine stáva neúčinným ex lege v dôsledku obnovenia spoluzitia rodičov maloletého dieťaťa za predpokladu obnovenia všetkých funkcií tohto spoluzitia (R 31/1968 a R 8/1982). Uvedené závery vyplývajú z rozhodovacej činnosti Slovenských súdov, ale napr. aj zo stále použiteľnej judikatúry Nejvyššího soudu České soc. republiky (sp. zn. 1 Cz 134/79). Z uvedenej judikatúry je zrejmé, že pokiaľ nedošlo k obnoveniu partnerského spoluzitia, je osoba povinná z výživného naďalej povinná plniť vyživovaciu povinnosť v súlade s vykonateľným rozhodnutím o výživnom. Rozhodovacia prax slovenských súdov pripúšťa, že vydané rozhodnutie súdu o úprave výkonu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu (§ 36 Zákona o rodine) sa za istých okolností stane neúčinným. K neúčinnosti tohto rozhodnutia dochádza na základe právne významných skutočností, ako sú napríklad rozvod manželstva alebo obnovenie spoluzitia rodičmi maloletého (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. januára 2010, sp. zn. 3 Cdo 306/2009). Naplnenie podmienky, že rodičia dieťaťa spolu nežijú, nie je závislé od okolnosti, či sú alebo nie sú manželia, ani od okolnosti, či spolu bývajú alebo nie. Slovenský právny poriadok neukladá povinnosť bývať spolu ani manželom, ani rodičom dieťaťa. Preto splnenie tejto podmienky treba posudzovať komplexne a zisťovať, či existuje medzi rodičmi vôľa tvoriť rodinu, resp. vôľa spoločne zabezpečovať jej potreby. Môže nastať prípad, že rodičia maloletého spolu nebývajú a napriek tomu spolu žijú. A naopak, i keď spolu rodičia bývajú, nemusia spolu žiť. Medzi účastníkmi konania nebolo sporné že od februára 2023 netvorili partnerské spoluzitie, ale žili len ako rodičia v spoločnom dome, ktorý je v ich podielovom spoluvlastníctve. Z výsledkov dokazovania súd zistil, že účastníci konania bývali v spoločnom dome oddelene, mali oddelené potraviny, každý z nich si kupoval všetko sám, mali rozdelené riadenie domácnosti a pod.. Pokiaľ aj účastníci konania žili v spoločnej domácnosti v čase od 2/2023 do 2/2024, spoločne sa podieľali na nákladoch domácnosti a otec vykonával osobnú starostlivosť o maloleté dieťa v čase výkonu práce matky, uvedené skutočnosti nemajú za následok zrušenie vyživovacej povinnosti otca vo vzťahu k maloletému dieťaťu. Nakoľko počas uvedeného obdobia bol naďalej účinný (právoplatný a vykonateľný) rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 27P/10/2020-62 zo dňa 19.5.2020 o vyživovacej povinnosti otca a k obnoveniu partnerského spoluzitia účastníkov konania v rozhodnom čase nedošlo, bol otec povinný rešpektovať vykonateľné rozhodnutie a svoju zákonnú povinnosť finančne prispievať na mal. D. B.. Pokiaľ sa otec vo vzťahu k osobnej starostlivosti o mal. dieťa podieľal aj vecnými plneniami, resp. zakúpením napr. ošatenia, obuvi, stravy, poskytovanie bývania, uvedené plnenia považoval súd za plnenia nad rámec určeného výživného. V čase, keď medzi účastníkmi konania neexistovalo partnerské spoluzitie, otec vedel, resp. vedieť mal, že jeho prvoradá zákonná povinnosť je plnenie si vyživovacej povinnosti, nakoľko zanedbanie tejto povinnosti môže mať aj trestnoprávne následky.

Jednoznačne teda možno konštatovať, že aj v predmetnom období vymedzenom obžalobou trvala povinnosť obžalovaného ako otca mal. dieťaťa D. B. B. plniť si vyživovaciu povinnosť vo výške, ktorá bola určená právoplatným rozsudkom súdu v konaní sp. zn. 27P/10/2020. Aj súdy v rámci konania sp. zn. 25P/79/2024 dospeli k záveru, že rodičia dieťaťa v danom období neobnovili spoluzitie a spoločnú domácnosť, hoci bývali v spoločnom rodinnom dome. Otec dieťaťa potom nepochybne bol povinný platiť výživné v stanovenej výške. Pokiaľ ide o samotnú výšku výživného, je pravdou, že v zmysle vyššie uvedeného rozsudku č. k. 27P/10/2020-62 zo dňa 19.5.2020 je vo výroku výslovne uvedené, že otec sa zaväzuje prispievať na výživu mal. D. B. B., nar. XX.X.XXXX, výživným vo výške 150 € mesačne, z ktorého 50 € predstavujú náklady na škôlku. V konaní bolo preukázané, že maloletý začal navštevovať

základnú školu v Žiari nad Hronom od septembra roku 2023. Do tej doby chodil do škôlky resp. do predškolskej, čo preukazuje i potvrdenie Materskej školy M. N. O. L. X, P. C. M. Q. X, F. G. H. (č.l. 324 spisu). Hoci takto formulovaný výrok civilného rozsudku podľa súdu pripúšťa z materiálneho hľadiska ako i z hľadiska zohľadnenia najlepšieho záujmu mal. dieťaťa aj ten výklad, že výška výživného je určená v sume 150,-Eur mesačne bez ohľadu na to, že maloletý prestal chodiť do škôlky, avšak začal navštevovať základnú školu, z pohľadu vyodenia trestnoprávnej zodpovednosti je podľa súdu potrebné vychádzať striktné a formálne z takého výkladu, že čiastka 50,-Eur je viazaná na náklady súvisiace so škôlkou. Z uvedených dôvodov súd v rámci dlhu na výživnom v zmysle vymedzenia skutkovej vety počítal výšku výživného za obdobie mesiacov september 2023 až február 2024 v sumách po 100,-Eur mesačne.

Ďalej mal súd preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 25P/28/2024-112 zo dňa 17.4.2024, právoplatným dňa 30.4.2024 bola schválená rodičovská dohoda o zvýšení výživného, podľa ktorej sa otec zaviazal platiť na mal. D. B. B. výživné vo výške 250,-Eur mesačne, vždy do 10-teho dňa v mesiaci vopred k rukám matky maloletého dieťaťa, počnúc dňom 19.2.2024. Zároveň sa zaviazal zaplatiť k rukám matky dieťaťa zameškané výživné za obdobie od 19.2.2024 do 17.4.2024 vo výške 234,50,-Eur, a to v lehote do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Ku zvýšeniu výživného došlo počínajúc od 19.2.2024 a preto súd upravil skutkovú vetu pokiaľ ide o dobu neplnenia vyživovacej povinnosti do 18.2.2024, keďže z výpovedí obžalovaného i oprávnenej bez pochybností vyplynulo, že zvýšené výživné obžalovaný riadne platil, a to vrátane nedoplatku v sume 234,50,-Eur. Potom aj dlžnú sumu výživného súd vypočítal nie za celý mesiac február 2024, ale za 18 dní, čo činí 62,-Eur (100,-Eur : 29 dní v mesiaci x 18 dní). Pokiaľ obžalovaný tvrdil, že výživné za mesiac február 2024 sa nemá počítať do dlžnej sumy, lebo za tento mesiac už platil tých 234,50,-Eur, toto tvrdenie je nedôvodné, keďže výživné mu v zmysle rozsudku č. k. 25P/28/2024-112 bolo zvýšené od 19. februára 2024 a zároveň i nedoplatok bol vypočítaný od 19. februára a nie za celý mesiac február 2024.

K jednotlivým platbám a uhrádzaným nákladom zo strany obžalovaného, na ktoré poukazoval vo svojej výpovedi, súd ako plnenie vyživovacej povinnosti započítal platby za základnú školu, ktoré obžalovaný preukázal v sume dvakrát po 75,-Eur (platby zaplatené z jeho účtu priamo na účet školy dňa 17.9.2023 a 21.1.2024) a tiež jednu platbu za ZUŠ, rovnako vo výške 75,-Eur (platba zaplatená z jeho účtu na účet školy dňa 19.9.2023). Ďalšiu platbu za ZUŠ vo výške 90,-Eur už súd do plnenia výživného nezapočítaval, nakoľko táto bola realizovaná až 25.2.2024, teda po období vymedzenom v skutkovej vete. Celková dlžná suma na výživnom za obdobie od mesiaca február 2023 do 18. februára 2024 potom predstavuje výšku 1.387,-Eur. Výpočet je nasledovný : 150,-Eur x 7 mesiacov (február až august 2023) + 100,-Eur x 5 mesiacov (september 2023 až január 2024) + 62,-Eur za 18 dní februára 2024 = 1.612,-Eur – 3 x 75 Eur = 1.387,-Eur.

Pokiaľ obžalovaný uvádzal svoje ďalšie rôzne výdavky, ktoré mal zaplatiť v súvislosti s uhrádzaním potrieb mal. dieťaťa, ako korčule, otepľovačky, pulóver, školská taška, zošity, čo malo byť spolu 242,-Eur, v tomto prípade sa jednalo o bežné plnenia a darčeky, ktoré z hľadiska judikatúry súdov nemožno započítavať na platenie výživného, keďže obdobné náklady nepochybne uhrádzala i matka dieťaťa. Taktiež výdavky na stravu dieťaťa, keď ho mal otec vo svojej starostlivosti nemožno započítavať na platenie výživného, pričom rovnako v čase svojej starostlivosti zabezpečovala stravu dieťaťa matka. K otázke poukazovania peňažných súm na účet matky v tom ktorom mesiaci súd v prvom rade poukazuje, že sám obžalovaný k týmto prevodom písal poznámky v znení „Hypo, mobil, sušička, internet, voda, poisťka“ a podobne, pričom išlo o jednorazové prevody v rôznych sumách. Následne pri platbách za mesiace október 2023 až február 2024, ktoré boli v rovnakých sumách po 290,-Eur, ešte naviac do poznámky pripojil „D.“. Z vykonaných dôkazov vyplýva, že v rámci nákladov bývania v rodinnom dome obžalovaný a oprávnená uhrádzali pravidelné platby 466,-Eur mesačne hypotéku, 275,-Eur mesačne C. I. I., 110,-Eur mesačne elektrinu, 15 - 30,-Eur mesačne splátky za sušičku, cca 30,-Eur mesačne internet, cca 30,-Eur mesačne telefón. Pravidelné mesačné platby, ktoré mal obžalovaný zasielať matke dieťaťa na účet (podľa jej výpočtu) predstavovali cca. 228,-Eur. Okrem toho však uhrádzali i rôzne nepravidelné platby ako poistenie nehnuteľnosti, platby za vodu, miestne poplatky za komunálny odpad, daň z nehnuteľností, náklady na údržbu domu, kúrenie a iné. Podľa vzájomnej dohody si náklady bývania rozdelili na polovicu. Je celkom zrejmé, že už pri orientačnom spočítaní týchto platieb nie je možné, aby prevody na účet matky, ktoré dokladoval obžalovaný zahŕňali aj výživné na mal. dieťa v sumách po 150,-Eur resp. 100,-Eur mesačne.

V zmysle § 76 ods. 1, 2 Zákona o rodine sa výživné platí v pravidelných opakujúcich sa sumách, ktoré sú zročné vždy na mesiac dopredu. Proti pohľadávkam na výživné je započítanie vzájomných pohľadávok prípustné len dohodou. Ak ide o výživné pre maloleté deti, započítanie nie je možné. Jedná sa o kogentné ustanovenia zákona. Podľa zákona teda nie je vôbec prípustné vykonávať započítanie rôznych platieb súvisiacich so splácaním úverov, splátok, mesačných faktúr, daní, poplatkov a podobných nákladov s platbami na výživu maloletého dieťaťa, a to ani dohodou. Pokiaľ mal obžalovaný za to, že matke dieťaťa platí okrem časti nákladov na bývanie aj výživné na mal. dieťa, nič mu nebránilo označiť konkrétne platby ako výživné v prospech maloletého. Z vykonaných dôkazov je zrejmé, že obžalovaný výživné v predmetnom období neuhrádzal vo výške ako mu ukladá právoplatný rozsudok súdu, čím naplnil znaky objektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného prečinu. Pokiaľ ide o subjektívnu stránku trestného činu, po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach súd dospel k záveru, že obž. A. B. neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať a zaopatrovať iného úmyselným konaním podľa § 15 písm. a/ Tr. zákona. Obžalovaný bol počas celého predmetného obdobia riadne zamestnaný a dosahoval pravidelné príjmy, z ktorých bez ťažkostí svoju vyživovaciu povinnosť plniť mohol. Vychádzajúc z výsledkov dokazovania súd nemal žiadnu pochybnosť o vine obžalovaného a preto ho uznal za vinného zo spáchania prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zákona, na skutkovom základe ako je uvedený vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

Pri úvahách o druhu a výmere trestu súd vychádzal z ustanovení § 34 a nasl. Tr. zákona, v zmysle ktorých trest má jednak zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a zároveň má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Z uvedených ustanovení Trestného zákona vyplýva, že základnými funkciami trestu sú represívna, výchovná ako aj preventívna funkcia, vo forme individuálnej a generálnej prevencie. Súd prihliada najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu.

Pokiaľ ide o osobu obž. A. B., súd mal preukázané, že tento doposiaľ nemá žiaden záznam v registri trestov a taktiež nemá záznamy o postihnutí za priestupok. Súd pri rozhodovaní o ukladaní trestu zistil u obžalovaného jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, teda že pred spáchaním činu viedol riadny, bezúhonný život. Naproti tomu u neho nezistil žiadne príťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zákona. Po vyhodnotení osoby páchatela a s prihliadnutím na jeho doterajší život, ako aj všetky okolnosti prípadu, a to najmä mieru zavinenia, dobu páchania a následok činu, dospel súd k záveru, že na naplnenie účelu trestu bude postačovať uloženie trestu odňatia slobody pri dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 4 mesiacov. S poukazom na ust. § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov. Zároveň v zmysle § 50 ods. 2 Tr. zákona obžalovanému uložil povinnosť zaplatiť v skúšobnej dobe podľa svojich schopností zameškané výživné k rukám matky mal. dieťaťa E. A. v sume 1.387,-Eur. Takýto trest súd považuje za dostatočný jednak z hľadiska prevýchovného ako aj preventívneho a represívneho pôsobenia na páchatela. Počas skúšobnej doby je obžalovaný povinný viesť riadny život, nedopúšťať sa úmyselného protiprávneho konania a splniť povinnosť zaplatiť dlh na výživnom, v opačnom prípade môže súd podľa § 50 ods. 4 Tr. zákona rozhodnúť, že uložený trest odňatia slobody, ktorého výkon bol podmienične odložený vykoná.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde v Žiari nad Hronom do 15 dní od oznámenia rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok (§ 306/2). Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku.

Odvolaie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnošť ktoréhokoľvek výroku (§ 307/1a) a to v neprospech i v prospech obžalovaného (§ 308/1,2). V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného (§ 308/2)
- obžalovaný pre nesprávnošť výroku, ktorý sa ho priamo týka (§ 307/1b) a to len vo svoj prospech (§ 308/2)
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnošť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech (§ 308/2)
- zákonný zástupca obž., opatrovník obž. a obhajca obžalovaného pre nesprávnošť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obž. pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obž. i proti jeho vôli (§ 308/2)
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnošť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli (§ 345/1)
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnošť výroku o náhrade škody (§ 307/1c), a to v neprospech obžalovaného (§ 308/1). Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu (§ 68)
- zúčastnená osoba pre nesprávnošť výroku o zhabaní veci (§ 307/1d), (§ 45/1)

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

Odvolaací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť.